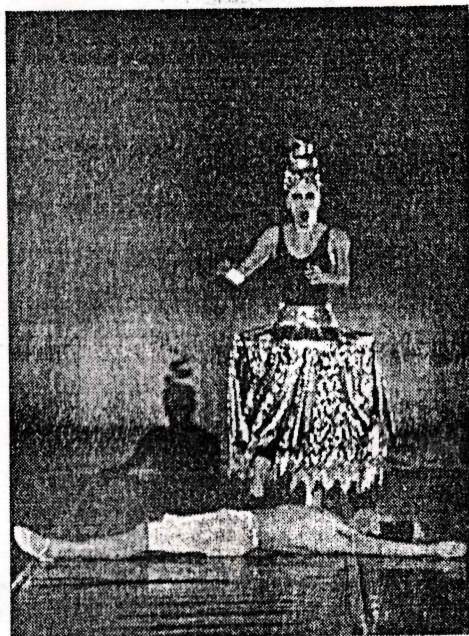

Една спорна творба

НЕЗАВИСИМАТА КАМЕРНА ТРУПА от Скопие се представи във Варна като алтернатива на балета на Македонския народен театър. Трупата няма собствена сцена, изпълнителите се събират заедно само за да реализират проекти. На Балетния фестивал с международно участие - Варна'95 те показаха балета „Кървавата графиня“ - музика Люпчо Константинов, либрето - Жанина Мирчевска, сценография на Кирил Иванович, костюми - Лира Грабул, хореография и режисура на Рисима Рисимкин. Изградила множество солистични роли на сцената на Народния театър в Скопие, специализирала в Държавния театър „Т. Г. Шевченко“ в Киев, Рисима Рисимкин се насочва към хореографията от 1990 г. насам, а от новата учебна година ще продължи образованието си - специалност „Балетна режисура в Академията за музикално и танцово изкуство в Пловдив. Като хореограф тя създава балетите „Болеро“ - Равел, „Кармен“ - Бизе-Шчедрин, хореографски миниатюри по музика на Енио Мориконе, Люпчо Константинов, Тодор Скаловски, Чак Магони и др., прави и танците към множество театрални постановки. Премиерата на „Кървавата графиня“ е била в края на 1994 г., а сега след гостуването във Варна предстои да бъде показана и на турне в САЩ. Балетът, чието пълно наименование е „Кървава графиня, отведи ме вечерта дома“, е пренатоварен от своите създатели с много идеи, повечето от които политически, както и с прекалено много реквизит. Направен е опит чрез средствата на танца да се пресъздаде трагичната историческа съдба на Македония. Образът на Кървавата графиня - личност, която живее от канибализъм, от душите на убитите от нея девойки, е възникнал според една автентична подобна история. В балета той се пресъздава от Елена Спасоска и цели да покаже „канибализма като универсална метафора на злото в живота“ в едно

„Кървавата графиня“ - НЕЗАВИСИМА ТРУПА - СКОПИЕ

„пътуване из Историята, Миналото и Настоящото, без надежда да се постигне Бъдещето“ по думите на Рисима Рисимкин. На Кървавата графиня са противопоставени образите на Девойката - Олга Панговска, и Младежът - Константин Тешеа, като метафора на страдащия народ. Явяват се като митични образи паметникът на Тито - в ролята Дончо Велковски, и Исус Христос - в ролята Зоран Талев. За съжаление повечето афиширани идеи остават предимно в областта на намеренията, те не успяват да прескочат рампата и да достигнат до зрителите. Често се повтарят едни и същи движения, хореографската лексика е бедна, остава се на ниво илюстративност.

Ралица БАЗАЙТОВА